

אֲלֹא כִּי אָמְרוּ, פָּתַח בראשית
כט) ועיניו לאה רפota. למה
רפota? משום שבל יומ יצאה
לפרשת דרכיהם ושאללה על עשו,
והיה אומרים לה את מעשי
של אותו רשות, ופחדה לפל
בג��לו, והיתה בוכה כל يوم עד
שהתרככו עיניה.

וחקוש ברוך הוא אמר:
את בכית בשבייל אותו צדק
כדי שלא תהי בג��לו של
אותו רשות, חיק אחותך מעמד
בפרשת דרכיהם ותבכה על גנות
ישראל, ואת תעמיד בפנים ולא
תבכי עליהם, ורק היא הבוכה
על גנותם ישראל.

אבל פסוק זה הוועיל מה
שאמנו. אבל סוד הדבר,
שרחל ולאה הן שני עולם,
אחד עולם הנכסה, ואחד עולם
הנגללה, ולכנן זו נקברה ונסתירה
בתוך המערה ונסתירה, וזה
עומדת בפרשת דרכים בנגללה,
והכל מצורה קעלינה, ולכנן
לא הקביס אותה יעקב לפערה
ולא במקום אחר, שהרי כתוב
(שם מה) ועוד בברית ארץ לבא
אפרטה, ולא הקביס אותה לעיר,
משום שהיא יורע שמקומה היה
במקומו בנגללה.

בא ראה, פגש ישראל נקראית
כח: רחל. כמו שנאמר (ישעה נ"ב)
ויכרחל לפני גוזיה נאלמה.
למה נאלמה? שפיטשוויטים
שאר העמים, הקול נפסק ממנה
והיא נאלמת.

וזה שבתו קול ברכמה נשמע
במי בכוי תמרורים. קול ברכמה
נשמע - זו ירושלים למלחה. רחל
מכבה על בנית - כל זמן שישראל
הם בגנות, היא מבכה עליהם
שהיא האם שלהם. מאנה להחנום
על בנייה, מה הטעם? כי אינני
כי אינם היה אריך (לכתוב)! אלא משום شبולה הוא קול, הסTELק ממנה ולא התחרבר עמה.

אֲלֹא הִכִּי אָמְרוּ כתיב, (בראשית כ"ט) ועיניו לאה
רפota. אמא רפota. בגין דכל יומא נפקת
לפרשת ארחין, ושאלת על עשו, והוא אמרין
לה עובדי דההוא רשות, וڌילת למונפל בגו
עדביה, והות בכת כל יומא, עד דאתרככו
עיניה.

יקוד שא ברייה היא אמר, אתה בכת בגין ההוא
צדיקא, דלא תהי בעדביה דההוא
רשות. חיה, אחתה מקום בפרשת ארחין, ותבכי
על גלותהון דישראל, ואת מקום לגוי ולא תבכי
על יהיו ורחל איה בכת על גלותהון דישראל.
אבל האי קרא, איה על מה דאמרן. אבל רזא
דמלה, דרחל ולאה תרי שלמים נינהו. חד
עלמא דאתפסיא,吟 וחד עלמא דאתגלא. ועל
דא, דא אתקברת ואתחפה לאゴ במערת
וatabpsiata. ודא קיימא בפרשת ארחין
באתגלא. וכלא בגונא עלאה. בגין לכך לא
אעיל לה יעקב במערתא, ולא באטר אחרא,
דהא כתיב (בראשית מ"ח) בעוד בברת הארץ לבוא
אפרטה, ולא אעיל לה למטא. בגין דהוה ידע
דאתלה הוה באטרא דאתגלא.

הא חי, בנטת ישראל הבי אקרי, רחל. כמה
דאת אמר, (ישעה נ"ב) וכרחל לפני גוזיה
נאלה. אמא נאלה. דבר שלטין שאר עמין,
קלא אתפסק מינה, והיא אתאלמת.

ידא הוא דכתיב, قول ברכמה נשמע נהי בכוי
תמרורים. قول ברכמה נשמע דאי רישלים
לעילא. רחל מבכה על בנית, כל זמנא דישראל
איןון בגלותא, איה מבכה על יהיו דאייה אימא
דלהון. מאנה להחטם על בנית. מאין טעם. כי
אייננו. כי איינם מיבעי לייה. אלא, בגין דבעלה
דאיהו קול, אסטלק מינה, ולא אתחבר בהדרה.
כי איינם היה אריך (לכתוב)! אלא משום شبולה הוא קול, הסTELק ממנה ולא התחרבר עמה.